

МЕТА ФОРМУВАННЯ ІНШОМОВНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНЦІЇ СТУДЕНТІВ ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДІВ.

ВНТУ

Анотація: Стаття присвячена використанню комунікативного підходу у вивчанні іноземних мов. Приділяється увага пошуку найбільш вдалого способу комунікації на заняттях. Розкривається поняття комунікативного методу в цілому.

Ключові слова: комунікативний підхід, комунікативний прийом, іноземні мови, комунікативність, методи викладання.

Abstract: The given article is dedicated to the necessity of communicative approach in studying foreign languages. The key pillar is focused on the best way of communication during lessons. Overall, there has been considered the definition of communicative method.

Keywords: communicative approach, communicative method, foreign languages, communication, methods of teaching

У сучасному просторі існування зростає потреба не тільки у вільному володінні своєю рідною мовою, але й також перед молодим поколінням постає необхідність використання іноземної мови, як ще одного засобу спілкування. З огляду на тенденції розвитку суспільства та світу в цілому, багато вчених та наукових працівників освітянства постійно знаходяться у безперервному пошуку винайдення найбільш сприятливих методів для навчання іноземним мовам.

Без сумніву, вивчення іноземної мови це не завжди легкий процес. Вміння розуміти іноземну мову вимагає багато праці як на заняттях, так і самотужки. Отриманню успіху сприяє застосування всіх видів мовленнєвої діяльності. Тобто, студент повинен приділяти максимальну увагу та значення розвитку всім аспектам мовленнєвої діяльності. Тут йдеться мова про читання, аудіювання, письмо, говоріння, переклад (приєднання останнього виду відбулося зовсім нещодавно).

На період 21-го сторіччя вчені-дослідники вже приділили і продовжують приділяти багато уваги щодо пошуку найкращого шляху у подоланні перешкод, що можуть здійснитися при вивченні іноземної мови. У стрімкий вік високих технологій, які безперервно розвиваються із кожним днем, перше місце серед пильної уваги при вивченні іноземних мов надається комунікативному підходу. Основною метою навчання іноземній мові є оволодіння нею, як засобом комунікації для успішного виконання подальшої професійної діяльності [1].

Питанням комунікативності займалось багато видатних вчених та методистів зі всього світу. Серед них Л.А. Шипіліна, У. Ліглвуд, Р.П. Мільруд, Е. Піфо та інші. Саме комунікативному методу приділяється велика увага, адже застосування цього методу дозволяє розширити діапазон творчих здібностей студента та задатки особистості в цілому. Сучасна епоха потребує більшої уваги саме в комунікативному розвитку, насамперед, усній мовленнєвій діяльності [4].

Значення слова «комунікація» містить в собі розуміння понять, як єдність, спільність, обмін інформації між двома або більше особами, спілкування, тощо [2]. Слід зазначити, що людина не може тривалий час обходитись без взаємодії із іншими особами, тобто, людина-це соціальна істота. Людина завжди прагне до зрозуміння навколишньої дійсності. За думкою деяких вчених комунікація це не просто певна здатність чи вміння людини. Комунікативність це, насамперед, спосіб її існування.

Обґрунтовуючи вище сказане, потрібно наголосити, що одна із головних задач викладача іноземних мов полягає у наданні певних умов для розвію саме комунікативних здібностей студентів. Розвиток такої мовленнєвої здібності дозволяє удосконалювати навички, винаходити радикальні та ефективні рішення будь-яких проблем у незнайомих ситуаціях, пов'язаних із розумінням іншої мови, тому що у більшості сфер діяльності людини характер і рівень мовленнєвої політики є найважливішою ознакою її культури в цілому.

Проте, було б помилково вважати, що існування комунікативного прийому у вивченні іноземної мови є шляхом до легкої бесіди із іноземцями, або для звичайного спілкування із одногрупниками на іноземній мові. Ті студенти, які хочуть бути професіоналами своєї справи із знанням однієї або декількох мов, регулярно мають читати різноманітну літературу зі свого напрямку на іноземній мові. Таке поєднання мовленнєвих підходів сприятиме, насамперед, тільки надбанню великого об'єму словникового запасу, але сміливості підтримати співрозмову з колегою іноземцем буде не завжди вистачати. Метод комунікації для вивчення іноземних мов існує передусім для того, щоб подолати будь-який страх перед спілкуванням, загалом.

Специфіка застосування комунікативного підходу у викладанні іноземної мови значно ускладнює роль викладача, який у значній мірі активізує розумову діяльність студентів, одночасно удосконалюючи їхні мовленнєві уміння. Викладач з іноземної мови має бути в певній мірі і учителем і психологом. В. Ключевський говорив «Щоб бути гарним викладачем, потрібно любити те, що викладаєш, і відноситись з повагою до тих, кому викладаєш»[3]. Це говорить про те, що основне завдання викладача не тільки зуміти створювати інтелектуальну атмосферу на занятті, стимулювати процес навчання, але й психологічно підтримувати студентів, підбадьорювати і заохочувати їх до комунікації на іноземній мові. Саме завдяки таким критеріям буде можливим досягнення гарного результату. Комунікативні навички, набуті з професіональним викладачем сприяють розвитку творчого мислення, генеруванню нових ідей, швидкому засвоєнню і практичному застосуванню нової інформації [4].

Не зважаючи на безліч позитивних моментів щодо збільшення комунікативних приходів на заняттях іноземної мови, існує певна аудиторія скептиків, які все ж таки будуть відноситись із недовірою до приділення такої великої уваги комунікативному методу. Навіть у наш час є викладачі із консервативними підходами у навчанні. Консерватизм їх полягає у тому, що спілкуванню на іноземній мові надається майже останнє місце серед інших видів мовленнєвої діяльності. Доказом того є більшість випускників радянських та пострадянських шкіл, які могли добре читати і перекладати тексти, використовувати правильні граматичні конструкції, застосовувати певні кліше (часто, на жаль, ці кліше не широко використовувались самими іноземцями). Однак, наявність вмінь вільно виражати словесно свої думки іноземною мовою була доступна тільки деякому відсотку випускників вищих навчальних закладів.

На щастя, сучасна педагогічна епоха зосереджується на комунікативному розвитку студентів, як одному із передових складових мовленнєвої діяльності. І це не означає, що студенти не вчать граматиці, або пишуть менше письмових робіт чи не вчать новий словниковий запас. Але саме завдяки комунікації студент вчиться висловлювати, створювати думки на мові носіїв, яку він вивчає.

Підводячи підсумки хотілося б додати, що комунікативний підхід у навчанні буде набирати обертів не тільки у сфері іноземних мов. Людина, яка зможе без перешкод застосовувати різні комунікативні прийоми (вербальні чи невербальні) завжди буде більш успішною, ніж та особистість, в якій над таким вмінням треба буде ще попрацювати.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Сенченко В. О., «Формування іншомовної комунікативної компетенції студентів вищих технічних навчальних закладів.» Гуманізм та освіта [Електронне наукове видання матеріалів VIII міжнародної науково-практичної конференції] / В. О. Сенченко. – Режим доступу: <http://www.comf.vstu.vinnica.ua/2008/txt/>
2. <https://uk.wikipedia.org/wiki>
3. Лазаренко К. А. «Основи методики навчання іноземним мовам», К. 1997, Вища школа
4. Маслико Є. О., Бабінська П. К. «Настольна книга викладача іноземної мови», К. 1997, Вища школа

Сенченко Вікторія Олександрівна - викладач кафедри іноземних мов, Вінницький національний технічний університет, sencvita@ukr.net